

handler kun om *Skorstenes Opførelse* og intet andet. Den giver Bestemmelser om, under hvilke Vilkaar de kunne opføres, hvor vide de skulle være, hvorledes de skulle trækkes, hvad Materiale de skulle bygges af, hvilken Forbindelse de maa komme i til andre Bygningsdele o. s. v. Men det er alt kun om Skorstenedes Opførelse. Paragraffen beskæftiger sig kun med Skorstene og kun med deres Opførelse. Den beskæftiger sig hverken med andre Bygningsdeles Opførelse eller med Skorstenes Benyttelse. Deraf følger, efter min Mening, at en snæver Skorsten, som er opført inden Loven af 1889 traadte i Kraft, det vil sige inden otte Uger efter, at den Lovtidende udkom, hvori Loven blev offentliggjort — for Resten en meget kunstig fastsat Frist — er en lovlige Skorsten, til hvilket Brug man saa vil benytte den. Der er ingen Lovbestemmelse, der forbyder, at der til denne maa ledes Røg fra en Kedel, hvad enten den staar frit eller er indmuret, Skorstenen er lovlige; saa maa den ogsaa staa der, og saa maa den bruges til alt, som ikke er forbudt, og det er ikke forbudt at sætte en Kedel i Forbindelse med den. Indtil det ved en Højesteretsdom skulde blive fastsat, at den modsatte Anskuelse skulde være den rigtige, kan jeg ikke overvinde mig til at tro, at det er en rigtig Opfattelse, som den ærede Forslagsstiller synes at være gaaet ud fra, og som Justitsministeriet i 1890 synes at have kunnet tilstede. Jeg vil derfor ikke gerne have, at Tingets Forhandlinger skulde give den den Støtte, som de maaske vilde kunne, naar den nævnte Betragtning stod uimodsiget. — Den Lov, som det foreliggende lille Lovforslag søger at rette noget ved, er for øvrigt et af de mest ufuldkomne Lovprodukter, vi have i dansk Lovgivning, og naar man skal tage dette Emne op, kunde der derfor være Anledning til at røre ved forskellige andre Ting. Det er en Selvfølge, at hvad der skalkomme frem som Ændringsforslag, maa holdes i Begrænsning til Spørgsmaalet om snævre Skorstene, men om de, der faa Sagen til særlig Overvejelse, vilde tage Anledning heraf til at indbringe endnu et Lovforslag med videre gaaende Rettelser i Brandpolitiloven af 1889, vilde det egentlig være ret gavnlige. Det maa maaske være mig tilladt at paapege blot et Par Ufuldkommenheder som Støtte for, at der er Grund til en Revision. Loven af 1ste Marts 1889 er saa lidet omhyggelig affattet, at den endogsaa i sin 1ste Paragraf har en afgjort Fejl, idet der her er gjort en urigtig Henvisning til et

Stykke længere henne i Loven; der henvises til 3dje Stykke af § 4, men det skulde være til 4de Stykke. Justitsministeriet har troet sig nødsaget til at rette dette i sin Bekendtgørelse af Loven, hvilket egentlig talt ikke er tilstedeligt. I Lovens § 5 er der en Bestemmelse om Skorstene til Afledning af Røgen fra Fyret under Dampkedler m. v. Den medfører ikke nogen forstandig Mening, og Justitsministeriet har da i en Skrivelse af 1890, Nr. 70 i Ministerialtidende A, troet sig nødsaget til at sige, at de skulde forstås anderledes, end Ordene lyde; det er meget lidet heldigt. Noget lignende er Tilfældet ved Lovens § 8, Justitsministeriets Bekendtgørelses § 15, som handler om de Bygninger, hvori der indrettes Smedje, der er der en uopløselig Modsætning mellem en Bestemmelse om 50 Alens Afstand og en anden om 20 Alens Afstand, som man kun har kunnet klare ved en Skrivelse fra Justitsministeriet af 1893, hvori der er givet en slet ikke af Ordene tilstedt Fortolkning af de simple Ord „fra anden Mands Bygning“. Den Slags Ufuldkommenheder ere meget slemme for Befolkningen. Domstolene kunne jo nok klare sig. Det kan naturligvis ske, at der af en Domstol bliver brugt en Fortolkning i en Dom, som de øvrige Domstole ikke billige; men Domsmagten, som har Forudsætningerne for at anvende et omhyggeligt Arbejde paa det ufuldkomne Grundlag, kommer dog uden Vanskelighed til et Resultat. Befolkningen derimod er grumme lidet tjent med saadan Mangel paa Omhu i Loves Affattelse. Derhos er der ogsaa Huller i Brandpolitilovgivningen, hvis Tilstedeværelse gaar ud over Befolkningen. Jeg skal nævne en saadan Mangel, som virker ubilligt. Brandpolitiloven har Bestemmelser om Brandsynsvidner og Brandfogder. Det er borgerlige Ombud og Ombud, der ere ret besværlige. Der paahviler dem en Række Forpligtelser, og de faa ikke det mindste Vederlag for deres Tjeneste. Der staar intet i Brandpolitiloven om, hvad Følgen er, naar de tilsidesætte deres Forpligtelser i Henseende til Afholdelse af Brandsyn. Man har forsømt at sætte ind i Lovene, hvad Følgen skulde være. Der staar hverken i Loven af 1861 eller i Loven af 1889 noget derom. Nu indtræder det Tilfælde, at der kommer Forsømmelser. Man vilde da efter en noget engelsk skaaren Retsbetragtning kunne sige: Der findes i Loven ingen Straf derfor: denne Mand har ganske vist tilsidesat sine Pligter, men der er mange Tilsidesættelser af Pligter i Li-